

Slniečko 4

ROČNÍK 46

DECEMBER 1991

5 KČS

Už ako dieťa ma na Vianoce najväčšmi očarúval betlehem s maštal'kou, v ktorej bol v jasličkách Ježiško a vedľa neho v pokore kľačali Mária a Jozef. No a, pravdaže, bol tam aj tučnučký vól a skromný oslík, čo svojím dychom zohrievali novonarodené dieťaťko. Pastieri tam boli celkom takí, akých sme vídávali na slovenských salašoch. Och, tí šťastní ľudia, ku ktorým zletel anjel a zvestoval im radostnú zvesť: „Nebojte sa! Hľa, zvestujem vám veľkú radosť, lebo dnes sa vám v meste Dávidovom narodil Spasiteľ. A toto vám bude znamením: Nájdete dieťa zavinuté do plienok a uložené v jasliach.“ Všetko sa tak naozaj stalo. Apoštol Lukáš túto udalosť opísal verne a veľmi pekne. K tým, čo vedeli jeho slová naspamäť, patril aj mních František (žil v rokoch 1182–1226). A práve on si raz zaumienil, že si betlehemskú noc dajako priblíži. V dubovom lese, kde žil v jednoduchej pustovni, postavil v menšej jaskynke malé jasličky a doviedol k nim živého vola a živého oslíka. „Laľa, betlehemská maštal'ka!“ užasli ľudia, ktorí v ten štedrovečerný deň prechádzali okolo. A od tých čias začali ľudia aj na iných miestach stavať jasličky, aby si aj oni sprítomnili udalosť, ktorá sa stala v mestečku Betlehem. Nazvali ich betlehemy. Tento zvyk sa potom rozšíril aj do iných miest a dostal sa aj k nám na Slovensko. Odvtedy ruky mnohých ľudových rezbárov i viacerých umelcov vytvorili nádherné betlehemy, ktoré každé Vianoce rozsvetcovali oči detí i srdcia dospelých.

A. H.

Ešte prv ako nastali vianočné sviatky, učili sme sa spievať pesničky o narodení Ježiška. Stará mať vedela takých pesničiek neúrekom, a čo jednu, to krajšiu...

„Stará mať, kde sa u nás vzalo toľko vianočných pesničiek?“

„Nuž, synku, to ti bolo tak,“ začala rozprávať stará mať.

Vraj keď sa ľudia dozvedeli, že sa v mestečku Betlehem narodil Spasiteľ sveta, za-

čali prichádzať k nemu, aby sa mu poklonili.

Prví boli betlehemskí pastieri, lebo práve im anjel oznámil príchod Spasiteľa. Potom došli aj iní Betlehemčania, ba na cestu sa vybrali aj traja mudrci z ďalekých krajov. Keď prišli do kráľovského mesta Jeruzalem, zastavili sa u kráľa Herodesa a vyzvedali:

„Kde je novonarodený kráľ židovský? Vi-

deli sme jeho hviezdu a chceme sa mu pokloniť.“

Kráľa Herodesa táto zvesť veľmi rozrušila.

„Ako to,“ zadúšal sa hnevom, „veď kráľom som tu ja!“

Naskutku dal zvolať veľkňazov a zákonníkov, aby sa od nich dozvedel, kde sa židovský kráľ narodil. A tí mu bez rozmyšľania odpovedali:

„V Betleheme, v Judsku, lebo tak píše prorok!“

Mudrci sa poďakovali za správu a pobrali sa do Betlehema.

Zvesť o narodení Spasiteľa sa najprv roznesla po celom judskom kráľovstve, ale zakrátko doletela aj k nám, pod Tatry. Tak sa o nej dozvedel aj mládenec Fedorík.

„Ej, veru by sa aj nám patrilo zájsť do Betlehema a pokloniť sa novonarodenému dieťaťku!“ povedal Fedorík svojim druhom.

„Veď hej, tak je, ale keď je to ďaleko-ďaleko,“ namietal jeden z kamarátov. A druhý sa pridal:

„Ani by sme ta netrafili, keď je to v cudzom kraji.“

No Fedor sa nedal odradiť a ešte v ten deň sa vybral do Betlehema. A veru aj došiel. Ako sa mu to podarilo, nevedel povedať. Pamätal si iba, že ho nohy veľmi ľahunko niesli, ba v jednej chvíli vraj zacítil, akoby ho ktosi unášal v náručí.

V Betleheme potom už svätú rodinu našiel ľahko. Mária aj s Jozefom ho s radosťou privítali a ukázali mu utešené Jezuliatko. Ľudskými slovami sa ani vypovedať nedá, akú mal radosť!

Zrazu sa však zháčil, zahanbil, lebo zbadal, že Jezuliatku nič nedoniesol, že prišiel s prázdnyimi rukami. Vtom však na-

hmatal vo vrecku kabanice jablčko. Vybral ho a vraví:

„Vieš, Ježiško, ja Fedorík, bystrý pacholík, darujem ti jablčko, také pekné ako tvoje srdiečko!“

Mária i Jozef sa usmiali a začali sa Fedora vypytovať, kto je a odkiaľ prišiel. A on s radosťou vyzprávaval, z akého je kraja a akí sú v ňom ľudia.

„Ďakujem ti, že si prišiel,“ povedala Mária. „Teraz sa vráť domov. Dary ani jedlo ti nedávam. Nebudeš ich potrebovať. Dostaneš však niečo viac: do tvojho srdca i duše zasejem semienka; vzídu z nich piesne, ktorým sa každý poteší.“

Fedor sa poďakoval a vydal sa na cestu do svojho domova. Ako si tak vykračoval, schytila ho znova radosť nad tým, čo videl

i počul, a začal si o všetkom spievať. V srdci sa mu rodili piesne, tisli sa mu na jazyk. Prvá, druhá, potom aj tretia a zas iná, a čo jedna, to krajšia. A rodili sa, aj keď prišiel domov. Ba čoskoro si ich začali spievať aj ostatní ľudia, a odvtedy si ich spievajú rok čo rok. Nazývajú ich vianočnými koledami. Jedna z nich je takáto:

*Nuž my teda, pastuškovia,
do Betlema poďme,
pomaličky, potichučky
dieťaťko nezbuďme.*

*Jeden každý k nemu klakni
a dôverne jemu riekni:
Vitaj, vitaj,
kráľu, vitaj!*

Ilustrovala ĽUBA KONČEKOVÁ-VESELÁ

VIANOCE

SVETLOSLAV VEIGL

*Tajomná chvíľka prichádza,
na stromku hviezda žiari.
Mama nás láskou pohľadza
a pod stromčekom dary.*

*Vianoce, chvíle radosti,
najkrajšie naše sviatky.
Tajomný mier sa rozhostí,
to v srdci je sen sladký.*

*Už v žiari hviezdy, mesiaca
rozžala láska sviatky -
ako tá svieca horiaca
sú otcovia i matky.*

*I deťom svietia očka už -
všetci sme malé deti,
chlapec i žena, dievča, muž,
keď v srdci láska svieti.*

*Do rúčky rúčku stúlime,
srdce do srdca hladko,
už nenecháme na zime
to naše Jezuliatko.*

Ilustrovala ĽUBA KONČEKOVÁ-VESELÁ

Miško je najmenší zo všetkých škôlkárov. Na nose ako gombička má veselé pehy a vo veľkých očiach samú zvedavosť.

Nedávno, keď do škôlky zavítal Mikuláš, si div oči nevyočil od zvedavosti. Nebadane sa prikmotril k Mikulášovi, pohladkal mu mäkučký plášť, dotkol sa kožušinky na ňom a zvedavo načiahol ruku do koša s darčekom. Ešte dobre, že to nezbadal Mikuláš, ale pani učiteľka. Tíško si Miška k sebe pritiahla a dôverne mu čosi šepala do uška.

Miško už potom pokojne čakal, a keď prišiel naňho rad, pekne hlasno sa predstavil:

„Miško Matúšik, Strmá ulica, číslo sedem.“

A potom Mikulášovi zaspieval strieborným hláskom pesničku:

„Už je zima, už je tu...“

Mikuláš Miška pochválil, pohladkal ho po hlávke, podal mu z koša balíček plný dobrôt a za krásnu pesničku mu pridal ligotavý dukátik z čokolády.

Miško bol šťastný-prešťastný. Tešil sa, ako to všetko doma vyrozpráva mamičke, otcovi, psíkovi Bibovi. Netušil, že doma ho bude čakať veľké prekvapenie. Starký z Trenčína.

Miškov starký je cukrár. Vie piecť také koláčiky, čo sa na jazyku rozpušťaajú ako zmrzlina. Miško má trenčianskeho starkého z celej rodiny najradšej. Hneď mu s nadšením všetko vyrozprával.

„Starký, povedz, čo tebe priniesol Mikuláš?“ spýtal sa napokon.

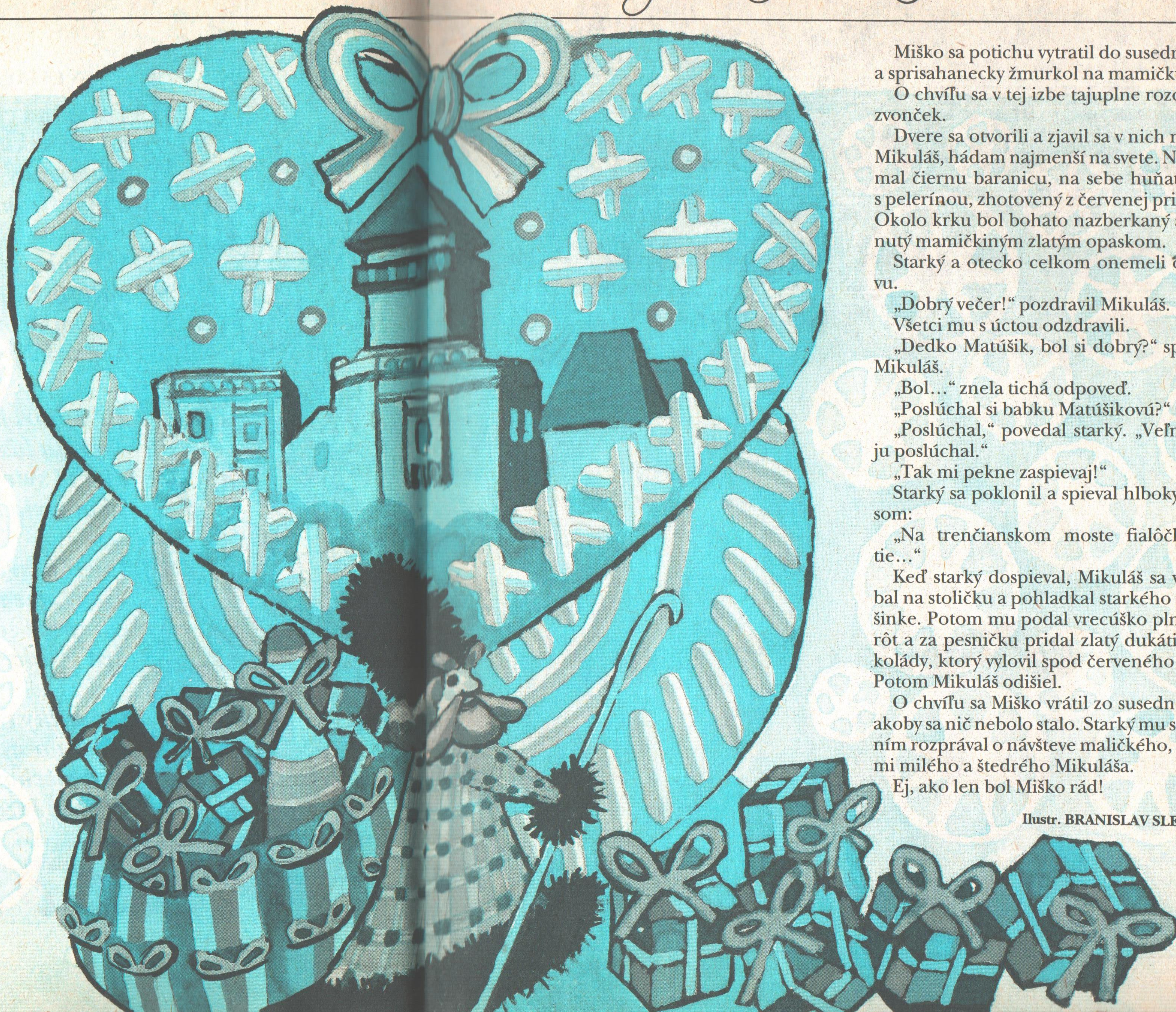
„Mne?“ čudoval sa starký. Chvíľu premýšľal, akoby si nevedel spomenúť.

„No povedz!“ súrili Miško.

„Vieš, ja som veľký, dospelý, ba starý. Ku mne Mikuláš nechodí,“ povedal starký.

„Bol by si rád, keby aj k tebe prišiel?“

„Ktože by sa Mikulášovi nepotešil. Nič sa nedá robiť, Miško, to už je za nami,“ s úsmevom povedal starký.

Miško sa potichu vytratil do susednej izby a sprisahanecky žmurkol na mamičku.

O chvíľu sa v tej izbe tajuplne rozozvučal zvonček.

Dvere sa otvorili a zjavil sa v nich maličký Mikuláš, hádam najmenší na svete. Na hlave mal čiernu baranicu, na sebe huňatý plášť s pelerínou, zhotovený z červenej prikrývky. Okolo krku bol bohato nazberkaný a stiahnutý mamičkiným zlatým opaskom.

Starký a otecko celkom onemeli od údivu.

„Dobrý večer!“ pozdravil Mikuláš.

Všetci mu s úctou odzdravili.

„Dedko Matúšik, bol si dobrý?“ spýtal sa Mikuláš.

„Bol...“ znela tichá odpoveď.

„Poslúchal si babku Matúšikovú?“

„Poslúchal,“ povedal starký. „Veľmi som ju poslúchal.“

„Tak mi pekne zaspievaj!“

Starký sa poklonil a spieval hlbokým hlasom:

„Na trenčianskom moste fialôčka rastie...“

Keď starký dospieval, Mikuláš sa výskriabal na stoličku a pohladkal starkého po plešinke. Potom mu podal vrecúško plné dobrôt a za pesničku pridal zlatý dukátik z čokolády, ktorý vylovil spod červeneho plášťa. Potom Mikuláš odišiel.

O chvíľu sa Miško vrátil zo susednej izby, akoby sa nič nebolo stalo. Starký mu s nadšením rozprával o návšteve maličkého, ale veľmi milého a štedrého Mikuláša.

Ej, ako len bol Miško rád!

Ilustr. BRANISLAV SLEZÁČEK

TICHÁ NOC, SVÄTÁ NOC.

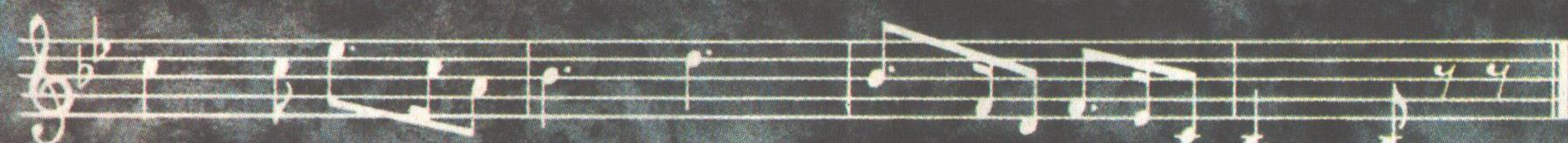
Molto moderato (♩=88)

1 Ti - chá noc, svä - tá noc! Všet - ko spí, všet - ko sní,

sám len svätý bdie dô - verný pár strá - ži Die - ťatko ne - beský dar.

Slad - ký Je - žiško spí, sní, ne - besky tíško spí, sní.

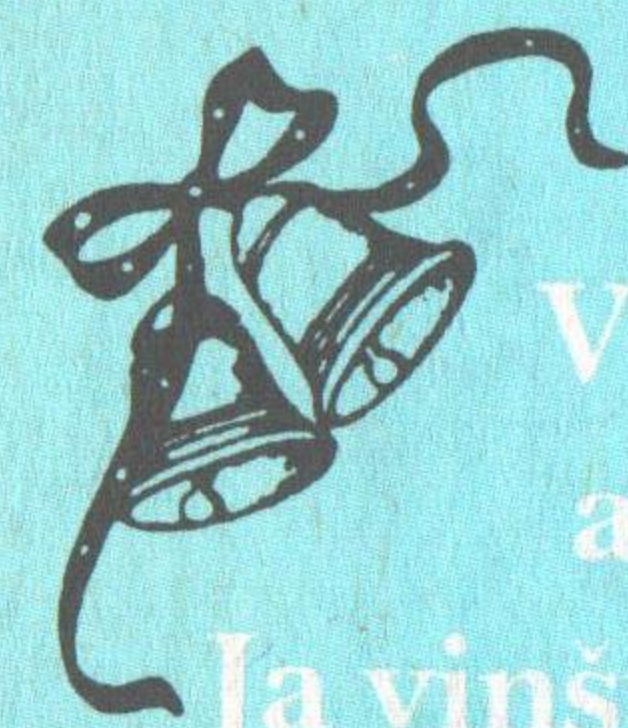

Tichá noc, svätá noc!
Anjeli zleteli,
najprv pastierom podali zvest',
ktorá svetom dnes dáva sa niesť:
Kristus, Spasiteľ je tu,
Tešiteľ sveta je tu!

Tichá noc, svätá noc!
Nežná tvár, lásky žiar
božský rozsieva v jasličkách tam:
bije záchranná hodina nám
v tvojom zrození, Boh, Syn,
Ježiško, Láska, Boh, Syn!

VIANOČNÉ koledy

Pásli ovce valasi
pri betlemskom salaši.
Anjel sa im ukázal,
do Betlema ísť kázal.
Vstaňte hore a choďte,
Jezuliatko nájdete.
Nájdete ho v jasličkách,
zavinuté v plienočkách.
Mária ho kolembá
a Jozef mu tak spieva:
na husličkách ju-ju-ju
a na gajdách dú-dú-dú.

Vinšujem vám vinš
a ten za mnou nič.
Ja vinšujem kolko-tolko
a ten za mnou ani tolko.

Na deň svätej Kataríny
prespevujú žiaci pilní.
Hej, gazdinky statočné,
idú sviatky vianočné.
Dajte žita na oblátky,
už idú vianočné sviatky.

Rozprávka

DANIEL
HEVIER

Chystal som sa práve napísať rozprávku na koniec roka, keď tu zrazu:

Kloop, kloop, kloop! Ktosi klope na moje dvere.

Kto to len môže byť? pomyslel som si. Teraz sedia všetci ľudia doma a lúčia sa so starým rokom. Otvoril som dvere – a...

Pred mojimi dverami stál Starý rok.

Bol zahalený do ošúchaného plášťa, ktorý menil farbu, na hlave mal vysokánsky cylinder a v ňom sedemdesiat sedem dier a v ruke držal obrovský kufor.

„Starý rok!“ vyhrklo zo mňa. „Poď ďalej!“

„Nemôžem ísť ďalej, pretože musím ísť ďalej,“ povedal Starý rok a znelo to trochu smutne a trochu unavene.

„A kam?“ spýtal som sa, hoci som tušil, kam Starý rok odchádza.

„Akoby si nevedel!“ povedal káravo Starý rok. „Prežil som tu 365 dní, každý deň som oslavoval iné meniny, a teraz si nesiem tie najkrajšie spomienky v tomto obrovskom kufri. Pôjdem proti smeru hodinových ručičiek až na koniec času, kde žijú všetky pred-

na koniec roka

chádzajúce Staré roky, ktoré sa už pomínuli.“

„Na koniec času?“ začudoval som sa.

„To je tam, kde prestávajú ísť všetky hodiny. Tam budem sedieť v hojdacom kresle, listovať v albume so starými fotografiami a snívať a spomínať... Som už unavený.“

A Starý rok si povzdychol: „Aaaaaach...“ (Bol to ten najsmutnejší vzdych, pretože nik nie je smutnejší ako rok, ktorý odchádza navždy.)

„Hm,“ povedal som. „To je zaujímavé, aj ja sa cítim akýsi ustatý. Veď som celý rok rozprával svoje príbehy a dobrodružstvá (ktoré sa všetky skončili dobre, veď inak by to neboli dobrodružstvá, ale zloduzstvá) a rozprávky...“

Chvíľu sme sa so Starým rokom na seba mlčky pozerali a ja som videl v jeho očiach všetok ten čas, ktorý už uplynul a nikdy sa nevráti.

„Starý rok, a čo keby som...“ začal som, a Starý rok povedal tiež zároveň so mnou:

„A čo keby si...“

„Chcel som ti iba navrhnúť: a čo keby som odišiel a tebou?“ povedal som.

Starý rok sa usmial.

„Práve to isté som ti chcel navrhnúť aj ja! Čo keby si odišiel so mnou? Zažili sme spolu veľa zaujímavého, strávili sme spolu... počkaj, koľko dní?“

„Asi takých 365,“ povedal som. „A teraz spolu odídeme proti smeru hodinových ručičiek. Dúfam, že sa tam nájde nejaké voľné hojdacie kreslo aj pre mňa.“

„Len sa neboj,“ povedal Starý rok, ale vtom zvolal: „A kto bude deťom písať do Slniečka rozprávky!?“

„Kto! Kto! Kto!“ odvetil som. „Nejaký iný rozprávkar! Rozprávkarov nájdeš dnes na každom rohu!“

„Len aby!“ nedôverčivo pozrel na mňa Starý rok.

„Ak neveríš, poďme nejakého hľadať,“ uspokojil som ho.

Zo všetkých farieb, ktoré svet mal, ostali iba dve: biela a čierna. Biely bol sneh, ktorý

(Pokračovanie na str. 18–19)

JINDRA
ČAPEK

Kedysi dávno putovali hlbokým snehom tri podivuhodné postavy. Bola jasná hviezdnatá noc a krajina spala zamrznutá pod snehovou prikrývkou.

Traja počestní zaklopali na dvere jednej malej chalúčky. Otvoril im pastiersky syn Jorim a priateľsky ich pozval dnu, aby sa zohriali.

Pútnici sa posilnili jednoduchým jedlom a začali rozprávať: „Sme traja hviezdovestci a prichádzame zďaleka. Jedna z hviezd nám vyjavila, že sa narodilo dieťaťko, ktoré láskou zmení svet – zbaví ľudí biedy, strachu, krivdy a opustenosti. A tá hviezda jasne svieti a vedie nás. Cesta je dlhá a namáhavá, ale my chceme pozdraviť nového kráľa.“ Na druhý deň zavčas rána sa traja pútnici rozlúčili a kráčali ďalej za hviezdou.

Dieťaťko sa narodilo

Jorim bol hlboko dojatý všetkým, čo počul. Dieťa, ktoré má zmeniť svet? Hlavou mu vírilo veľa otázok a v jeho srdci narastala túžba vydať sa na cestu: „Aj ja by som chcel privítať to dieťaťko. Nech aj mne ukáže hviezda cestu.“

A potom sa aj pastier Jorim vybral na dlhú cestu. O tom, čo všetko zažil, kým nenašiel vzácne dieťaťko, dozvieš sa z krásnej obrázkovej knižky Dieťaťko sa narodilo, ktorú už poznajú deti v Nemecku, Španielsku, Rakúsku, Švédsku, Anglicku, Taliansku, Francúzsku a vo Fínsku. Chcel by si ju mať pod vianočným stromčekom aj ty? Nuž popros rodičov, nech ti ju objednajú priamo vo vydavateľstve Mladé letá. Objednávací lístok je na 31. strane Slniečka.

Úlom pe adá svetos,
nandarde man andro šudro páni,
the ovav sasto sar akhor.
Sovfarda man baro véš,
pijavlahi ráťakero kalo thud
Mre kale jakha –
khosnoro pharibeskeró.

Narodil som sa,
do chladnej vody ma ponorili,
aby som bol zdravý ako orech.
Uspával ma olej hory,
píjal som noc zo slamky.
Moje oči čierne –
ručníček žiaľu.

Pro čhiviben

JOZEF RAVASZ

Phende peske duj čhavóra o Kálo the Luluďi, hoj pe čhiv-na ando svetos. Ráti odole diveskeri báre lošannahi kana thovnahi pre jakhóra andro paňori so sťa paš lengero tábori.

„Kvakala-kvak,“ šunkernahi le žambaten.

„Nadaras?“ phučel o Kálo.

„Nadarev.“

„Akor si savoro pro than. Láche sov. Sik raťaha anglo khamoro resaha amen pašo baro kašt,“ phenda o Kálo.

Kálo the Luluďi godavker-nahi celo ňilaj pal odá, hoj jekhvar phučna le Raj – Phuviastar, soske náne len Romen ajsí pativ sar le gadžen. Nadžannahi kaj le Raj – Phuv kampil te arakhen. Vaš odá pro godavipen namukle.

„Dikheha, keraha amáre dajórenge bari loš,“ devkerlahi zór o Kálo la Luluďi.

O čerheňa po nebo šukáre thabonahi, kana o duj čhavóra pe resté pašo baro kašt. E Luluďi andá peske la dajóra-

kero khosnoro, so ste andre lakere asva. Juminkerlahi la andre pri tikni burnikóri. O Kálo peske andá pre dadeskeri čhuriori.

„Akanak šaj džas. Užarel amen dugo drom.“

Géle. Ste má andro jepaš veš, kana e Luluďi ašardá pe andro roviben:

„Mri dajóri merela andro phariben, te džanla, hoj naťlom.“

O Kálo pe kamľa te keren kuršeske, de nadžanda.

„Džanes, Luluďi, si tut čá-čipen. Godavás valaso bu-

džandeder. Me godavav, hoj andro jekh šukar dive o Raj – Phuv avla korkóro kia mende. Te odá kerdola, musaj sako dive te phiras andi škola.“

Gele préko but berša the Káleskero čhiviben avla avri. O Raj – Phuv phirel maškaro Roma. Niko le nikana nadikhla džanen pal leste čak odola, so pindžaren oja díš, kaj bešen o litera.

Do romániny prerozprával
DEZIDER BANGA

BACHTALO KREČUNO LE ČHAVORENGE SERVIKENGE THE ROMANENGE

Šťastné Vianoce deťom slovenským aj rómskym

Ako malý chlapec som sa tešil na Vianoce. Padal biely sneh a mne sa zdalo, že to k nebu vyrastajú dlhé biele prúty. Konečne prišiel vytúžený Štedrý večer. Rómski muzikanti chodili z domu do domu, a hoci im od zimy krehli prsty, vyhrávali veselo a všetkým želali šťastné a veselé Vianoce. My rómske deti sme pod oknami dedinských chalúp spievali koledy. Keď sme skončili, vyšla gazdiná na podstienok a podala nám voňavé jabĺčka. Keď sme kráčali dolu dedinou, jadierka v tých jablkách nám vyzváňali na cestu.

ho treba hľadať. Svojho úmyslu sa však nevzdávali.

„Uvidíš, urobíme našim rodičom veľkú radosť,“ posmeľoval Kálo Luluďi.

Hviezdy na oblohe ešte matne blikali, keď sa obe deti stretli na dohovorenom mieste. Luluďi si priniesla so sebou matkinu vreckovku, zmáčanú nespočetnými slzami. S obavou ju stískala v drobnej hrsti. I Kálo si priniesol čosi na pamiatku. Bol to otcov nôž.

„Teraz už môžeme ísť. Čaká nás dlhá cesta.“

Vyrazili. Boli hádam na polceste lesom, keď sa Luluďi pustila do plaču:

„Mama umrie od žiaľu, keď sa dozvie, že som sa stratila.“

Kálo by sa bol rád správal ako dospelý, ale nedarilo sa mu to.

Vieš, Luluďi, máš pravdu! Vyhútajme niečo múdre. Ja si myslím, že jedného krásneho dňa nás Pán Zeme navštívi sám. Aby sa tak stalo, musíme svedomito chodiť do školy.“

Uplynuli dlhé roky a Kálova veštbá sa potvrdila. Pán Zeme sa stal u Rómov vítaným hosťom, hoci ho nikto nevidel. Jeho prítomnosť však cítili tí, ktorí spoznali ríšu písmen. A odvtedy obšťastňuje veľa, veľa rómskych detí.

Ilustrovala VIERA KARDELISOVÁ

Na úteku

JOZEF RAVASZ

Rozhodli sa raz dve deti, Kálo a Luluďi, že skoro ráno utečú z domu. Večer toho dňa sa dlho kochali pohľadom na jazierko pri cigánskom tábore.

„Kvak–kvak, kvak–kvak,“ mlčky, sediac vedľa seba, počúvali žabí koncert.

„Nebojíš sa?“ spýtal sa Kálo.

„Nie.“

„Tak je všetko v poriadku. Do-

bre sa vyspi. Na úsvite sa stretne-me pri veľkom dube,“ lúčil sa Kálo.

Kálo a Luluďi premýšľali celé leto o tom, že sa dozvedia od Pána Zeme, prečo nie sú Rómovia rovnoprávni s ostatným človečenstvom. Lenže nemali ani potuchy o tom, ako nájdu Pána Zeme, kde

MÁĽVANÉ ČÍTANIE

pre prváčikov a druháčikov

Hanka

debi

vložka

darček

Moja sestrička povedala: „Celú si-
mu hľadajú obyčajní. A syru
pre prvé obyčajne snehové“

Ale keď na Vianoce nás
rasvieti vianočný a my rozba-
ľujeme vtedy prídí ná-
vračný vianočný. Syru sa n-
meho, blacie a dro-
búšky a ktoré vyhraiva-

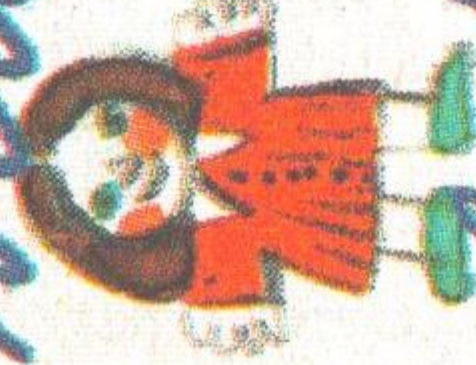
ju hancujúcim. A padajú

aj mali, ktoré riaria ani, by-
je to nádherna! Povedal som

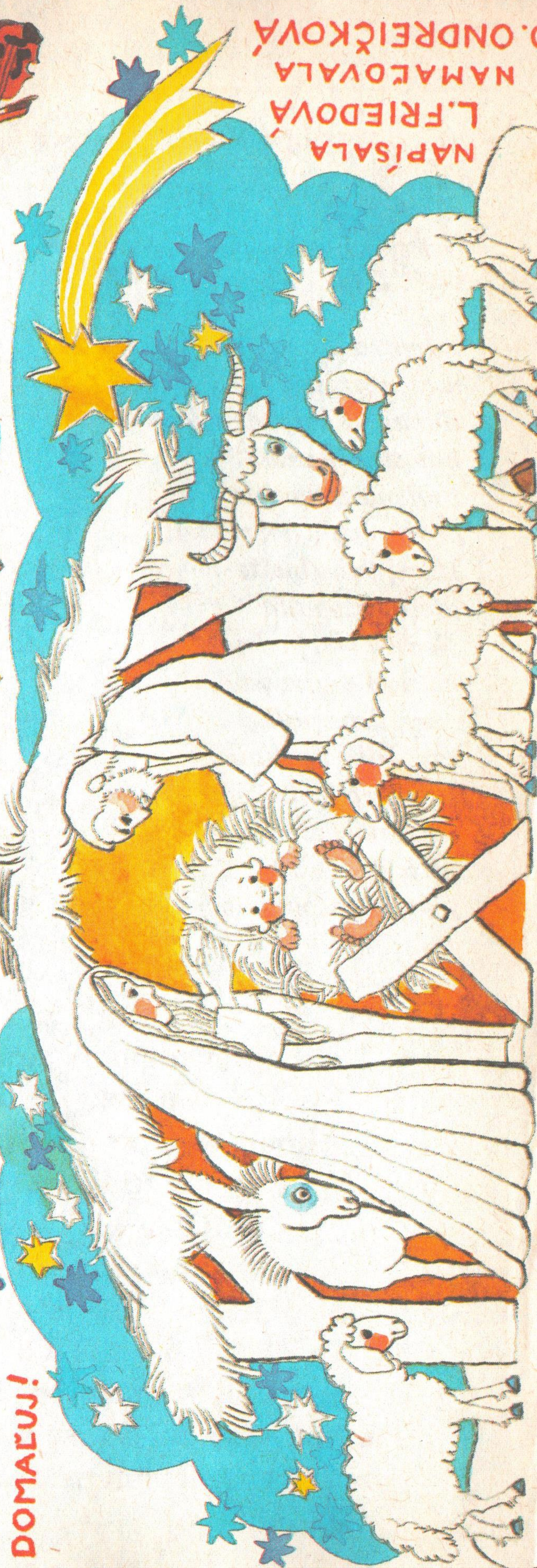

myšas si. Ako to, že som navracný
vianočný. ešte nikdy neveridel?

Keď odpovedala: „Keď si vravim, že pri-
deť prave vtedy, keď pod nos-
balujeme vianočné“!

DOMAĽUJ!

NAPÍŠALA
L. FRIEDOVÁ
NAMAHOVALA
O. ONDREIČKOVÁ

anglicky
Hankka

Hankka
Hankka

VIANOČNÉ koledy

Búvaj, dieťa krásne,
uložené v jasle.

Búvaj, búvaj, pachola,
milostivé Jezula.

Budeme ťa kolísať,
abyś mohlo dobre spať.

Hory, ticho budte,
dieťa nezobudte.

Nech si ono podrieme
na slame a na sene.

A vy, tiché fialky,
zavoňajte do dialky.

Drozdy a hrdličky,
chystajte pesničky,

nech sa dieťa poteší
na tom našom salaši.

A ja malý žiačik
spievam ako vtáčik,
pri slatinskej škole
hneď som pri kostole.
Tam ma ľudia znajú,
peniažtek mi dajú.

Sláva je veľiká
na stole jablká,
dajteže mi zo dve,
aj to bude dobre.

Pánboh vám daj dobrý deň,
na rok zasa k vám prídem.

Rozprávkavka

(Dokončenie zo str. 10-11)

práve začal padať, a čierne boli vrany, čo sa v ňom brodili.

CINK! pink! BRINK! drink! Padala vločka za vločkou a znelo to, ako keď tikajú staré hodiny.

A potom sme natrafili na malého vrtkého chlapíka, čo stál na rohu ulice a len sa tak mlčky pozeral na to padanie snehových vločiek.

„Hej, priateľko!“ oslovil som ho. „Čo tu robíš?“

„Čakám, kedy sa mi prihodí niečo zaujímavé! A kým sa mi to prihodí, počítam snehové vločky!“

„Poď na kúsok s nami,“ navrhli sme mu. „S nami sa určite niečoho zaujímavého dočkáš.“

Pobrali sme sa spolu a na druhom rohu sme uvideli stáť tajomného pána. Múdrymi očami sledoval to padanie snehových vločiek, a keď nás zbadal, zvolal:

„Len sa pozrite, priatelia! Nie je to úchvatné? Tie padajúce vločky vytvárajú v povetrí pohyblivé sochy! Každá taká socha vydrží vo vzduchu iba niekoľko málo okamihov, ale koľkú krásu za tú krátku chvíľu dokáže vyčariť!“

Ten pán sa mi veru páčil. A tak som mu povedal:

„Múdry pán Pozerač, pridajte sa k nám. S nami uvidíte toľko krásneho, toľko nezvyčajného až vám srdce bude búchať ako kladivo!“

A tak sme šli spolu až po ďalší roh. Tam sa na nás zosypala hotová snehová lavína! Báč! Bááč! Snehové gule lietali zo všetkých strán a pink! pink! – zhadzovali nám jednému za druhým klobúky z hláv.

Len cylinder na hlave Starého roka ostal ktovie prečo, nezasiahnutý.

A viete, kto hádzal do nás tie gule? Jedna

na koniec roka

DANIEL
HEVIER

veselá ženička! Mala šibalské oči, červené líca a okolo krku pestrofarebný šál. Chichúňala sa a roztopašne na nás volala:

„Chichichi! Vy ste ale podarení, ľudkovia! Vykračujete si vážne ako takí zamračení havrani! A kam ste sa vybrali, ak smiem vedieť?“

„Smieš, ty šantivka,“ rozosmial som sa aj ja. „Vybral som sa pohľadať nejakých rozprávkarov, ktorí by v novom roku písali deťom do Slniečka rozprávky. A ako vidím, našiel som. Tento vrtký chlapík chce prežiť niečo zaujímavého, tento múdry pán vie objaviť aj tú najskrytejšiu krásu vecí a ty, chichotavka, rozosmeješ aj toho najzamračenejšieho mračnoša! Keby ste sa dali vy traja dohro-

mady, bol by z vás ten najlepší rozprávkarovsky trojlístok. A ja by som si mohol ísť pokojne oddýchnuť spolu so Starým rokom!“

„Hm!“ povedali všetci tí traja naraz. „Ale musíš nám s tým nejako pomôcť.“

„Ja vám môžem nechať tu len svoje meno, možno vám pomôže. Je to vari celkom dobré meno. Musíte aj vy robiť môjmu menu dobré meno.“

Traja rozprávkarí súhlasili a ja som sa pobral so Starým rokom ďaleko, ďaleko, do nenávratna! Ale vy deti nebudte smutné, že už nebudete odo mňa nič čítať. Tak ako sa Starý rok vráti v Novom, zaiste sa i ja vrátim v novej rozprávke.

Ilustroval DRAHOMÍR TRŠŤAN

Posledný pán NA KOSTELCI

PIŠU ŠTEFAN MORAVČÍK
A ZUZANA ZEMANÍKOVÁ
ILUSTRUJE MARIÁN ČAPKA

Na hradisko Kostelec, strážne oko Považia, priletela radostná zvesť.

Vladyka mal troch synov: Slávica, Zbyhneva a Milotu.

Vladyka pozval zvyšky slovienskych kniežat, aby sa spojili proti Maďarom.

Kniežatá sa nedokázali spojiť. Sen o silnej Veľkej Morave sa rozplynul.

Jedného rána zadunela zem pod kopytami koní.

Vzduch zhustol tisícami šípv. Obrancom narástlo desať rúk a útok odrazili.

V neúprosnom boji padol vladyka i jeho syn Slávic.

Nebolo v ľudských silách odolať presile. Ruka neutržala meč.

Ľudia, ktorí prežili, obnovili veľkomoravský kostolík.

Život na hradisku sa vrátil do starých koľají. Slovenský oheň znova vzplanul.

Za múrmi starého kláštora

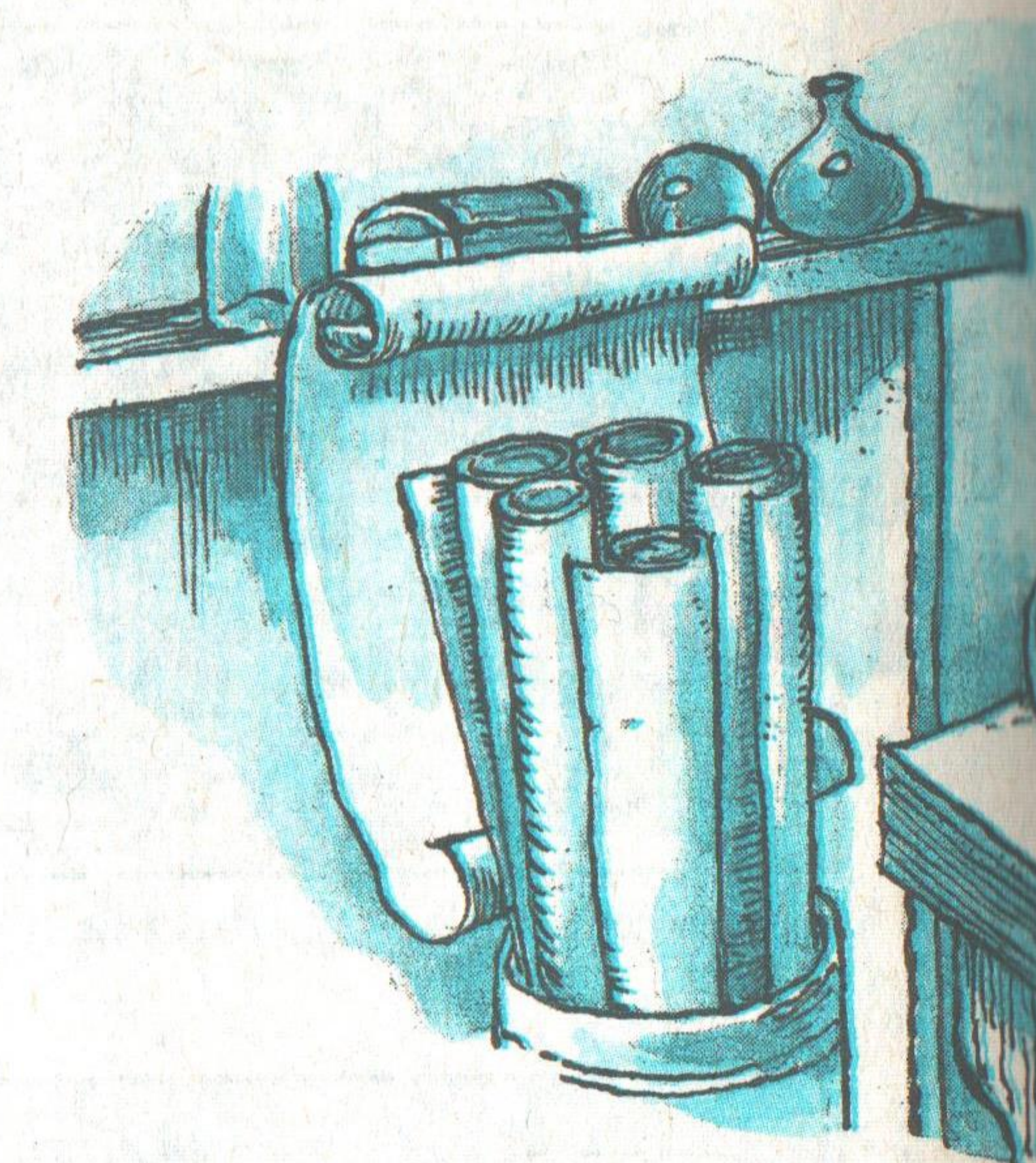
Kľukatá cesta, ktorá smeruje z Nitry na stredné Slovensko, naraz v úzkom hrdle prechádza pod múrmi kláštora v Hronskom Beňadiku. V tomto kláštore už skoro pred tisíc rokmi žili mnísi zvaní benediktíni. Čo to boli za ľudia? Odkiaľ sa vzali? Čo robili? Čo vlastne znamená slovo mních?

Jeden z prvých šíriteľov Kristovho učenia sv. Pavol zachránil sa pred svojimi prenasledovateľmi tak, že utiekol do púšte a tam žil ako samotár-pustovník až do svojej smrti. Mnohí zbožní muži ho nasledovali. Keďže žili v samote, začali ich po grécky nazývať „monachos“ – teda mnísi. Keď sa takýchto zbožných mužov zišlo viac, postavili si spoločný dom. Obkolesili si ho hradbami a tak sa uzatvorili od okolitého sveta. A keďže „zatvoriť“ sa po latinsky povie „claudere“ (čítaj klaudere), z toho vznikol názov kláštor. Ľudia, čo v ňom bývali, vytvo-

rili spoločenstvo rovnako zmysľajúcich ľudí, a tak vzniklo kláštorné spoločenstvo. Hneď od počiatku v ňom žili zvlášť muži a zvlášť ženy. Mnísi a kláštory vznikali od roku 340, teda v čase, keď ešte ani naši predkovia nebývali v našej krajine.

Mnísi a kláštory vznikali najmä vo východných krajinách, konkrétne v Egypte. Tu sa o ich zriaďovanie zaslúžil sv. Basilius. Práve on zostavil prvý súbor predpisov a nariadení, ktorými sa majú mnísi-basiliáni v kláštore riadiť. V jeho šľapajach kráčal sv. Benedikt, zakladateľ najstaršieho mníšskeho spoločenstva - benediktínov.

Benedikt pochádzal zo starej rímskej rodiny. Keďže rodičia mali dosť peňazí, poslali ho na štúdiá do Ríma. Tu však videl veľa skazenej a nemravnej mládeže, preto z tohto miesta hriechu odi-

šiel a usadil sa v samote na mieste Sublukum, kde sa stretol s mníchom - pustovníkom Romanom. Ten mu ukázal malú jaskyňu, prikázal mu, aby tam v pokore a premýšľaní býval. Nosieval mu chlieb, ktorý bol jeho jediným pokrmom. Keď tam mladého, sotva 15-ročného Benedikta po troch rokoch

našli pastieri oviec a kôz, rýchlo rozšírili o ňom správy, že je to svätý chlapec. Vtedy mnohí opustili rodinu a priateľov a išli za ním. Benedikt v krátkom čase založil veľa kláštorov. Najznámejším z nich bol kláštor na hore nazývanej Monte Cassino. A aby v budúcnosti všetci mnísi žili mravným a sporiadným životom, neprejedali sa a nehýrili, spísal 73 nariadení – regulí, ktorými sa mal život v každom benediktínskom kláštore riadiť.

A veru neboli to ľahké predpisy a nariadenia. Každý mladík, ktorý chcel vstúpiť k benediktínom, musel sa celý rok pripravovať v akejsi „prípravke“, ktorá sa volala

noviciát. Potom ho slávnostne prijali do rádu a sám musel vyhlásiť, že tu zostane po celý svoj život. Pritom bude zachovávať najmä tri veľké cnosti: chudobu, mravnú čistotu a poslušnosť voči svojej duchovnej vrchnosti. Aj každodenný život, do ktorého vstúpil, nebol ľahký. Vstávalo sa už o druhej hodine po polnoci. Potom sa mnísi modlili a po modlitbách osem hodín pracovali.

Na Slovensku prvý benediktínsky kláštor založil mož-

no už vo veľkomoravskom období nitriansky biskup Wiching, spoľahlivo to však nemáme doložené. Presne vieme, že knieža Gejza založil benediktínsky kláštor v dnešnom Hronskom sv. Beňadiku a roku 1095 mu daroval aj pomerne veľké majetky. A tak benediktínski mnísi začali pracovať aj u nás

tak ako v ostatnej západnej Európe. Zakladali školy a učili v nich písmu a čítaniu, pričom aj sami prepisovali a rozširovali potrebné náboženské knihy. Rúbali hlboké lesy a menili ich na úrodnú pôdu, ryžovali zlato na Hrone, na Dunaji stavali rybárske vrše a závery, stavali kostoly a kaplnky a vyučovali našich predkov v kresťanskej viere.

Mnohí z benediktínov, ktorí mali umelecké nadanie, aj maľovali a skladali hudobné diela.

Každý človek, ktorý má moc a veľa peňazí, sa môže pokaziť. Aj benediktíni neušli tomuto neuhu a veľké bohatstvo, ktoré získali, im zatemnilo ich kresťanskú myseľ. V čase, keď už mali v Európe vyše dvetisíc kláštorov, vystúpil opát sv. Odo z Cluny a začal meniť život a mravy v benediktínskych kláštoroch. Z rádu sv. Benedikta odštiepením vznikali nové a nové mníšske spoločenstvá, ktoré našli svoj domov aj na Slovensku. Ich predstavení - opáti, priori, superiori a ako všelijako ich nazývali - každý rok chodievali do svojich materských kláštorov v západnej Európe a prinášali k nám všetko nové, čím Európa žila. A tak nás spájali s veľkou európskou kultúrou.

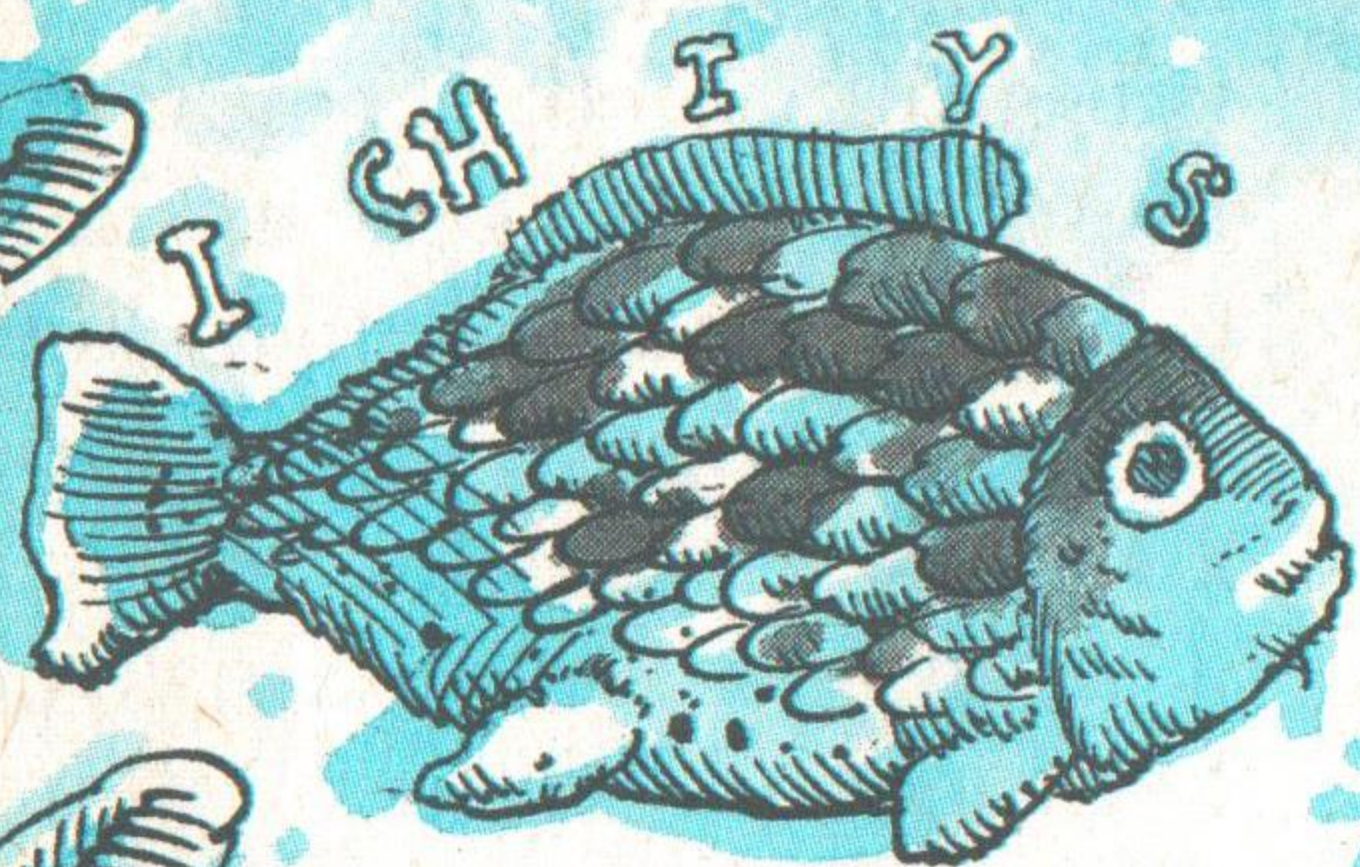
Univ. prof.
Matúš Kučera, DrSc.

Ilustroval JOZEF CESNAK

DETI v Zelenom

Na Toma sed' doma!

★ Na Tomáša, 21. decembra, je najkratší deň v roku. Voľakedy bol známy ako sviatok lesov. „Na Toma sed' doma,“ hovorievali starí ľudia, „môže ťa v hore stihnúť nehoda.“ Na Orave v tento deň roznášali po domoch pastieri aj mladí chlapci stromčeky, ktoré volali polazničky. Domáci si ich na Štedrý deň zavesili na hradu nad stôl. Podľa toho, ako sa im nasledujúci rok vydaril, hovorievali, či im bol vinšovať dobrý, alebo nanič polazník.

Nie je ryba ako ryba

★ Priznám sa, že si na ryby veľmi nepotrpím. Ale štedrovečerný stôl bez ryby, to by nebolo ono, všakže? Ryba však s kresťanmi súvisí aj ináč. Znak ryby bolo znamenie, podľa ktorého sa spoznávali prví kresťania. Určite už tušíš, že to bolo tajné znamenie. Po grécky sa povie ryba ICHTYS. A toto slovo je vlastne skrývka, cudzím slovom kryptogram.

I - Iesus CH - Christos Th - Theú Hy - Hyios S - Sotér
JEŽIŠ KRISTUS SYN BOŽÍ SPASITEL'

A hned' vedľa jasličiek stojí vól a oslíček. Na Ježiška dýchajú, rúčky mu zahrievajú...

★ Tak sa spieva na Vianoce v kostole a takýto obraz poznáme z betlehemov. Oslíka už môžeme u nás vidieť iba v zoologickej záhrade. Na Balkáne však podnes ťahá vozíky a nosí na chrbte ťažké bremená. Divý osol pochádza z Afriky. Naši predkovia ho skrotili dávno, pravdepodobne ešte prv než koňa. Chovali ho radi, lebo osol je usilovný, dobre si zapamätá cestu, bezpečne prejde po neschodných chodníkoch a uspokojí sa aj s tou najbiednejšou potravou. Niekedy sa síce tvrdohlavo zatne a vtedy nepomôže nič, ani palica. Nazývať však oslíka somárom je urážkou tohto pracovitého a dobrého zvierata.

Adam a Eva

★ Všimli ste si, deti, že v kalendári má meniny zvyčajne iba jeden alebo jedna? Málokedy bývajú v jeden deň dve mená. Jednou z výnimiek je Štedrý deň. Vtedy je Adama a Evy. Je to možno preto, aby v tento krásny deň nikto nebol sám.

Vianoce v lese

★ My si sedíme v teple, tešíme sa z darčiekov, a zvieratá v lese hladujú, pomyslel si Martin a hovoril ostatných kamarátov, aby spravili zvieratkám Vianoce. Na kraji lesa si vyhľadali smrečok a rozvešali naň dobroty. Lojové lízanky (do roztopeného loja nasypali mak, slnečnicové a trávové semeno), celé slnečnice, konáriky so šípkami a trnkami. Ferko priniesol dokonca kúšťačky a trnky. Maroš chcel doniesť zvyšky zo štedrovečerného stola, ale stará mama ho poučila: Zvieratá nikdy nekrmte zemiakmi ani čerstvým chlebom, lebo by im v brušku kyslo. Neosožila by im ani slanina či údené mäso.

Keď všetko rozvešali, schovali sa za strom a chvíľu čakali. Čo myslíš, ktorý vtáčik príletel na stromček prvý? **Desať správnych odpovedí odmeníme slniečkáorskými odznakmi.**

Pripravila MARTA ŠURINOVÁ
Ilustroval MARTIN KELLENBERGER

Rovný ako jedľa

★ Vianočný stromček je symbol, bez ktorého si sviatky ľasbol, veru nevieme predstaviť. Vianočný stromček musí byť rovný, nenalomčený. To preto, aby si ľudia okolo neho po celý rok zachovali pevný a priamy charakter.

Aj psík vie plakať

★ Stalo sa to niekoľko dní pred Vianocami. Na chodníku stál psík. Celý sa triasol. Bol hladný. Horší ako hlad bol však smútok. Psík stratil svoju rodinu. Nie, neušiel. Vyhodili ho ako starú hračku. Nenapadlo im, že psík bol členom ich rodiny. Možno práve padala hviezda, keď nešťastný psík zatúžil po teple domova, lebo príbeh sa skončil dobre. Našli ho ľudia s dobrým srdcom zo Spolku na ochranu zvierat. Nakrmili ho, očistili, pohladili a našli mu novú rodinu. Chlapec ako ty mal vtedy najkrajšie Vianoce.

Ak chcete aj vy poskytnúť nový domov zvieratku, ktoré o ten svoj prišlo, nečakajte a napíšte na adresu: P. O. Box 5, Bratislava-Rusovce, PSČ 850 09.

SLNIEČKO

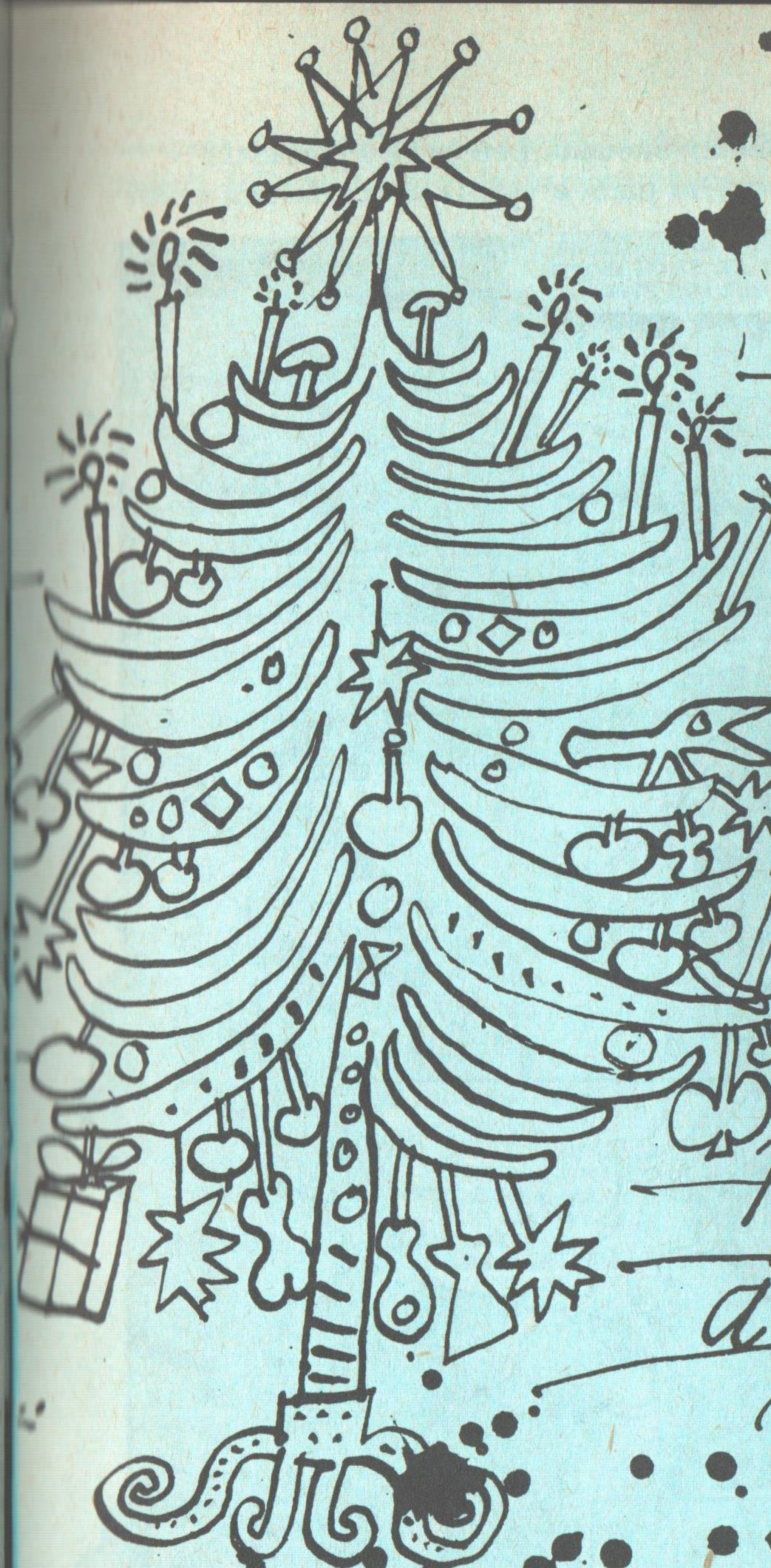
JOJKA MRKVIČKA

Lebo je krásne, prlo, žesú
 v nom lebné práznini. ~~že~~
 U zyma je krásna pres,
 žesú v nej Vianoce.
 Na vianoce sa dávajú dary.
 Dajú si diovaké: dar-medar
 a DAR-DAR. Dar-medar
 je takú dar, ktorú by ste dostali
 ak keby neboli Vianoce. ~~že~~
 napríklad, rošela, ponožki, kmitka.

Fryda
 do nála
 pome su.

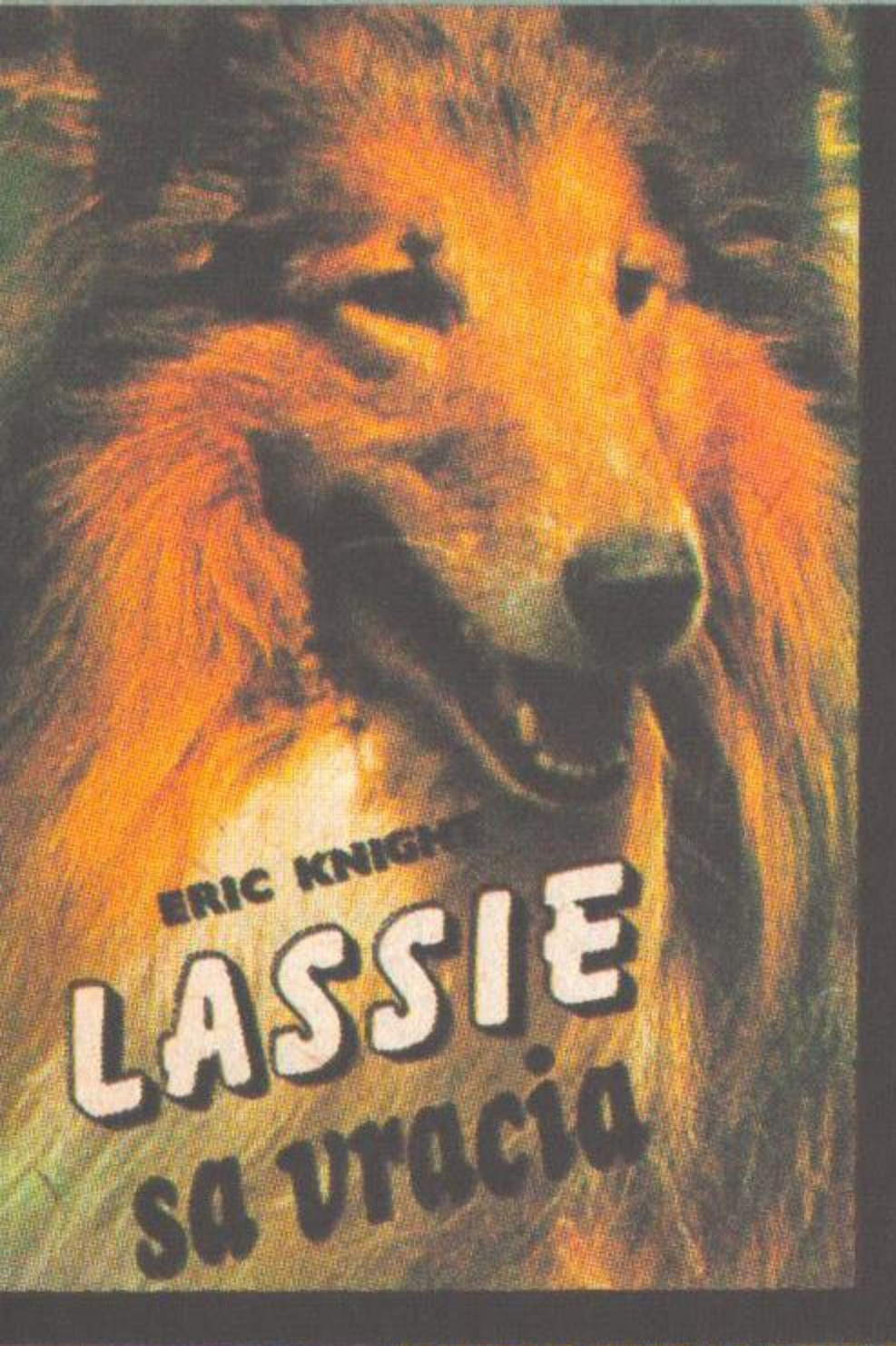

naše Vianoce (sloky)
 Hly osla vyjeme vianoce
 celá rodina spoloču. ~~že~~
 Nasromčeku si každé dieťa
 nájde: Sierku vianočnú zopu.
 Dunaj, klobabásku.
 Frida, kapusné listy.
 Orosi našiel ~~že~~
 mydlo na kolenje. Viem že
 žesú to zveľa dary-medary,
 ale keď ja som lenšie nevered
 vimisliet. Lato ja som mal
 podstromčekom skutočnú
 DAR-DAR-Perdále! Dva!
 a keď aj namoncované
 na LIBERTE!
 Hurvudááá!

Či táška pre mojich slnečnických priateľov:
 a ~~že~~ vamsa podarilo vimisliet DAR-
 DAR? Aký? A pre koho?

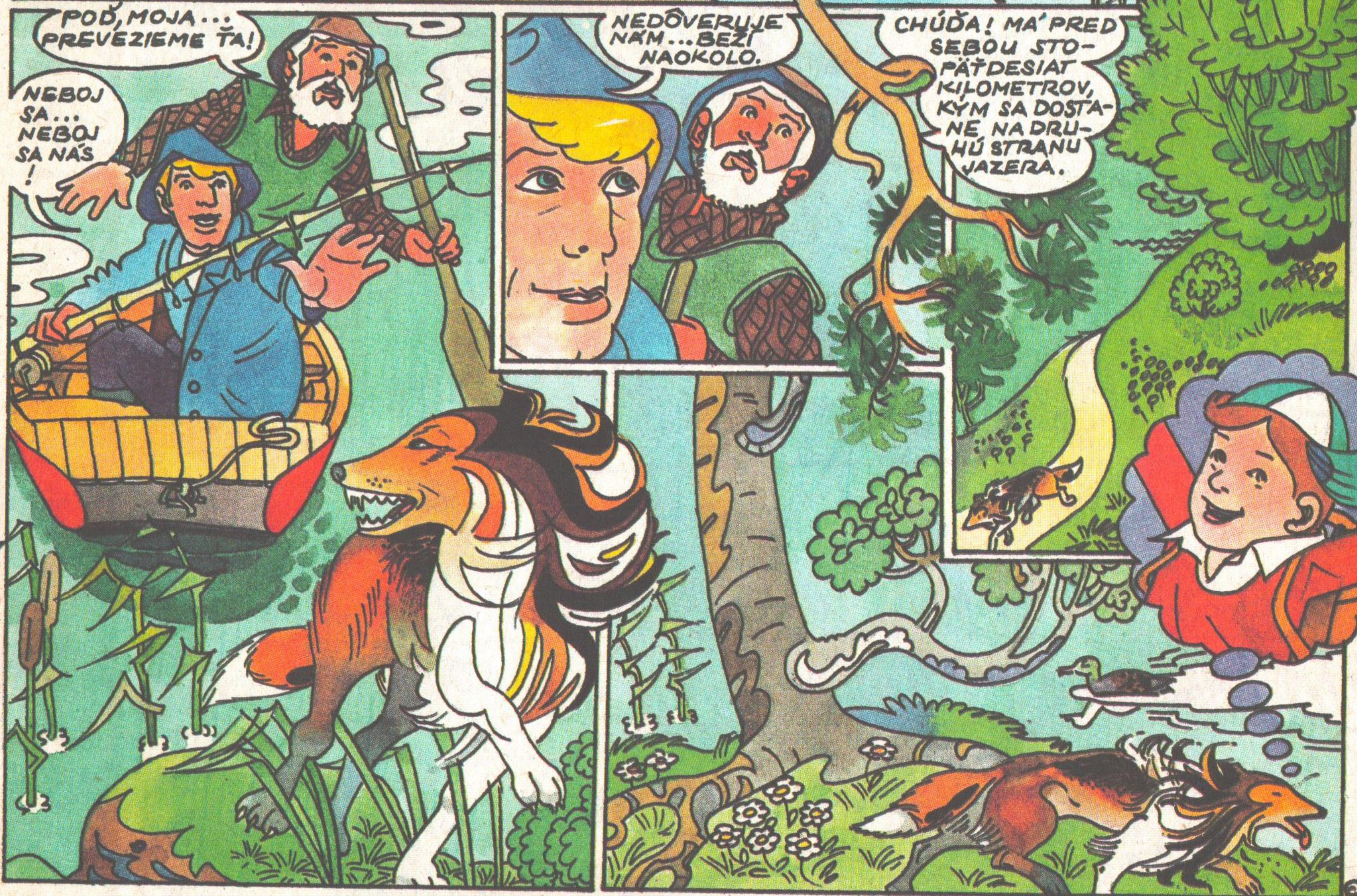
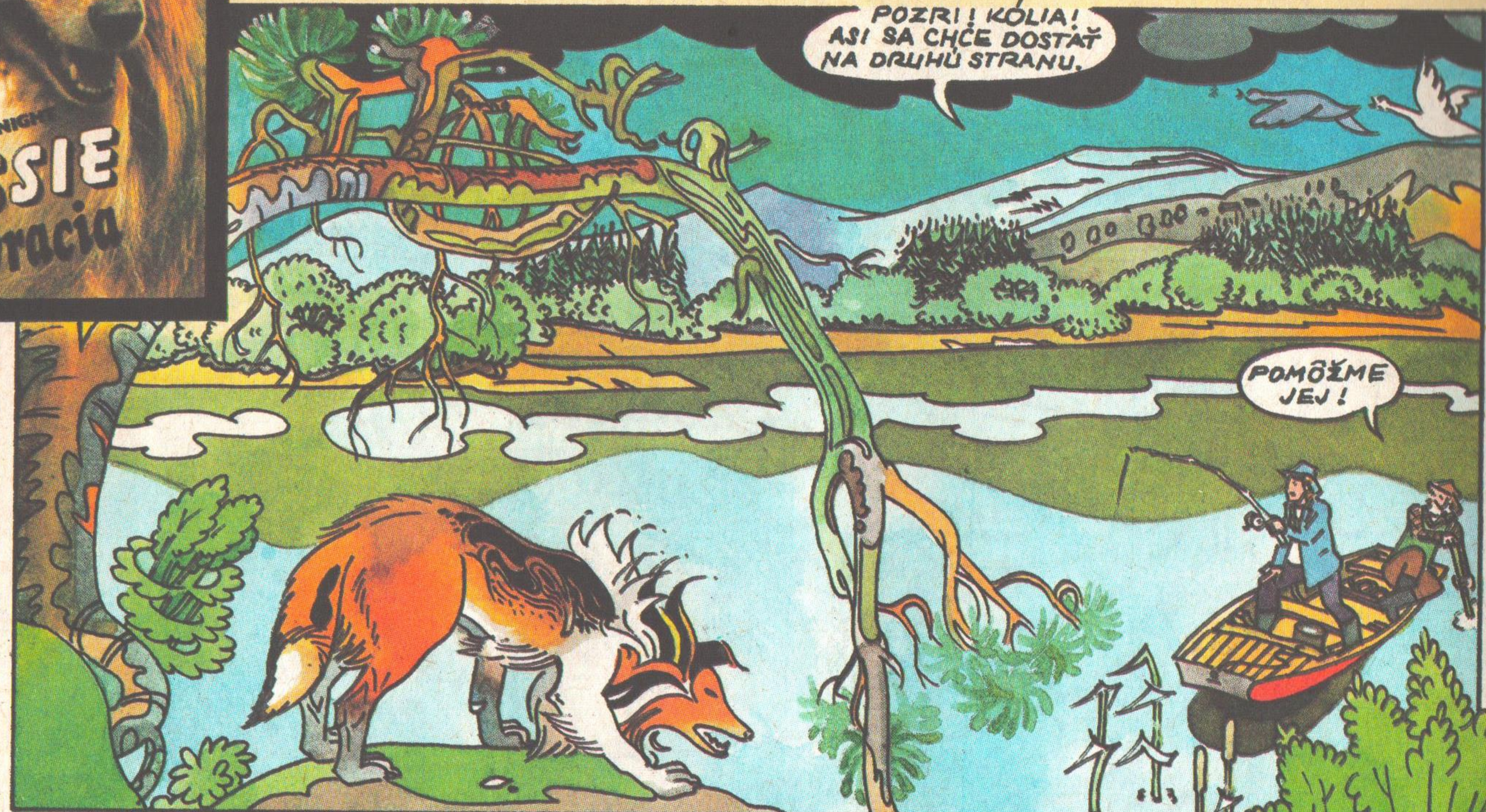
5x5=25
 ČAKAM RICHU
 OTPOVEŤ!

Váš verný kamašár
 Joško Mrkvička

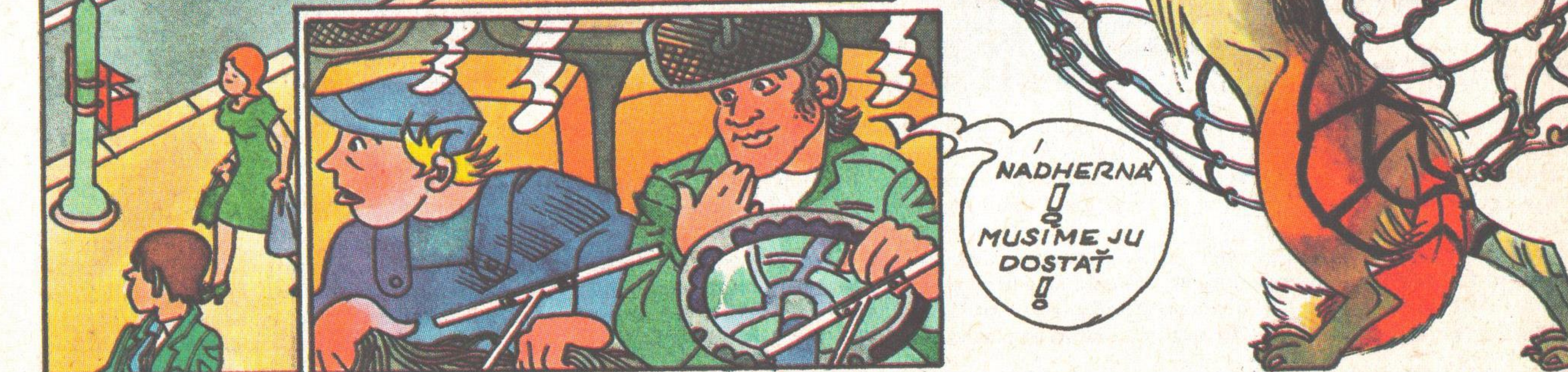
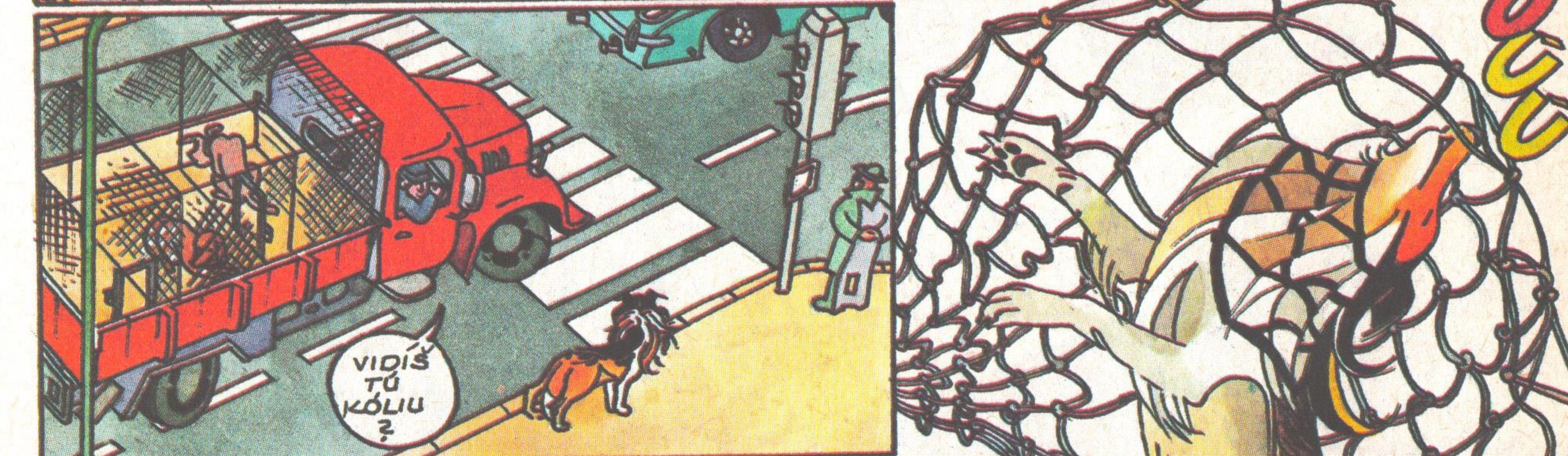
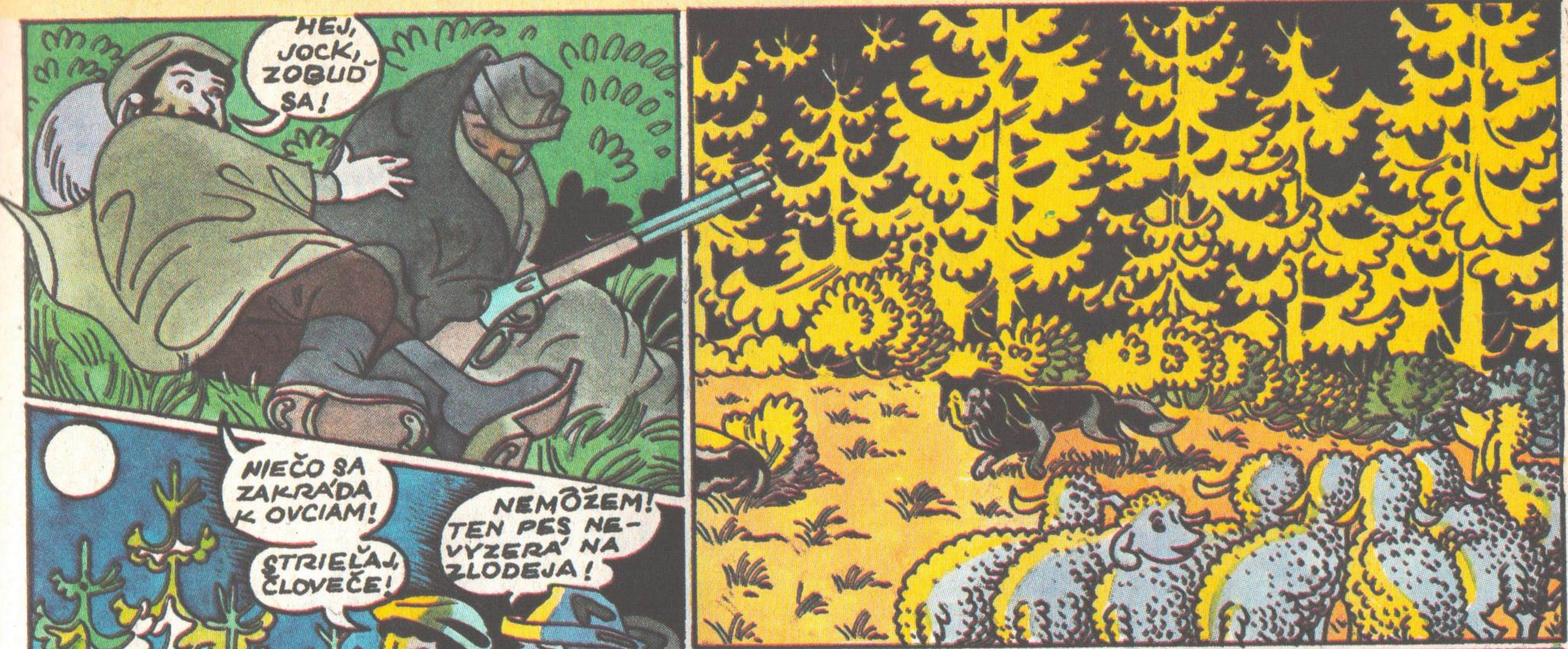
Kólia Lassie nezabudla na Jóa ani v ďalekom Škótsku. Len čo sa jej naskytlá príležitosť, utiekla z majetku svojho nového pána a vydala sa na ďalekú cestu

Píše MILAN HUDEC

Kreslí PAVOL MORAVČÍK

domov. Už prvé dni sa stretla s rôznymi prekážkami. Tie najťažšie však na ňu len čakali. Jednou z prvých bolo obrovské jazero, ktoré jej prehradzovalo cestu na vytúžený juh.

Z besied i z listov, ktoré nám, milí Slniečkári, píšete, vieme, že radi lúšтите krížovky. Niektorí z vás by dokonca boli najradšej, keby sme uverejňovali samé krížovky. Uznáte, že to nie je možné, veď iní chcú rozprávky, povesti, kreslené príbehy. Sľubujeme vám však, že sa pousilujeme, aby krížovka v Slniečku odteraz nechýbala.

Nakreslil PETER CPIN

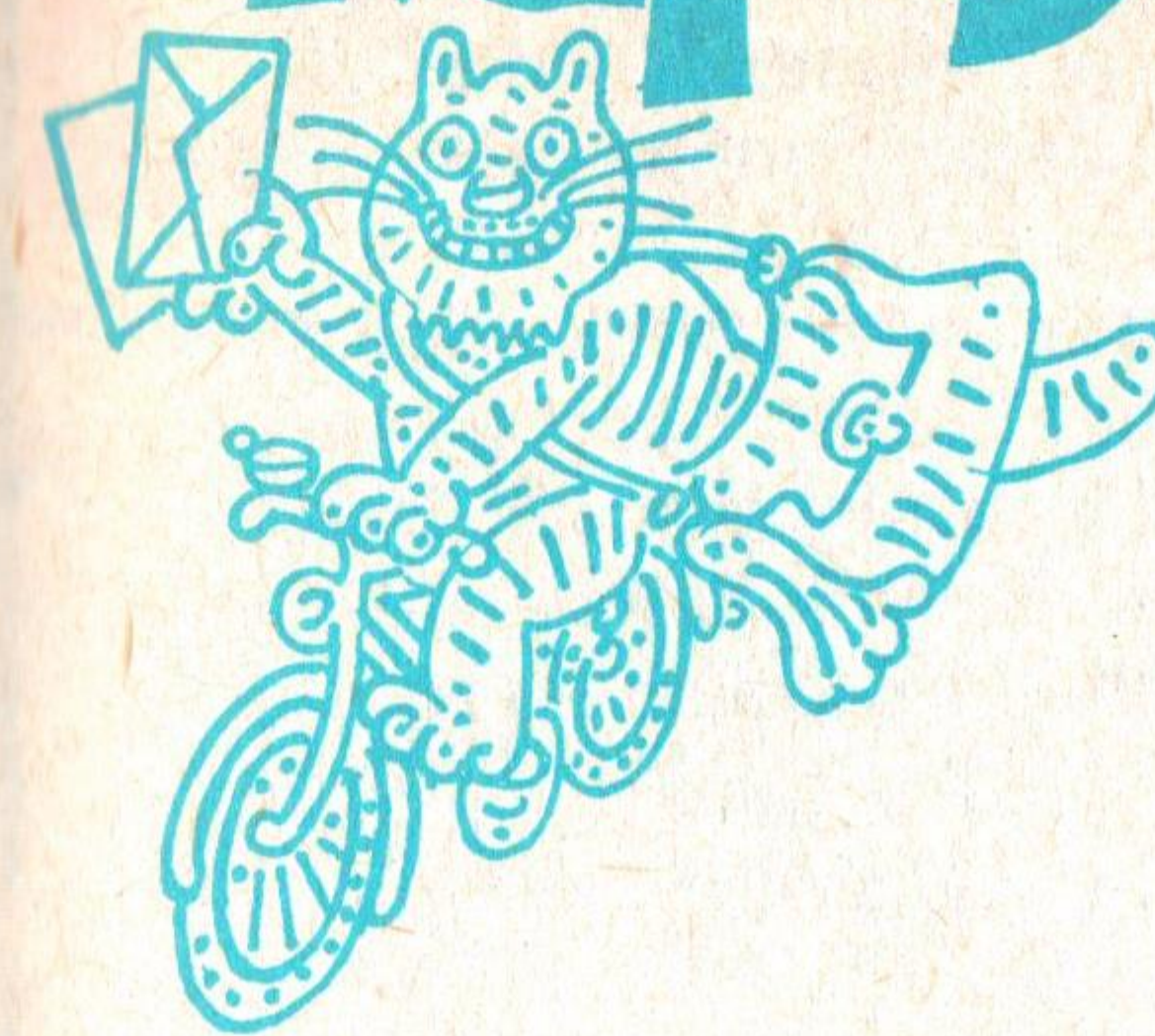
Zostavil PAVOL ŠTEFÁNIK

VODOROVNE: A. Cesta medzi domami – jasanie. B. Tvar slova chovať – trepoce. C. Para – olympijské hry – tvar slova snoriť. D. Úctivé oslovenie muža – pookopávajú – osobné zámeno. E. Ír po česky – zavolaj – urobila udanie. G. Nebojácne – slovenský vynálezca padáka. H. Potreba na písanie – začiatočné písmená spisovateľky Hany Ponickéj – tvar slova lkať. I. Nepriepustné horniny (fly) – zvuk vychádzajúci z úst – osobné zámeno. J. Predložka so siedmym pádom – koniec tajničky – začiatočné písmená spisovateľky Alty Vášovej. K. Spojka – ošípaná – Elemírko – začiatok Eleny. L. Vylievala – vyrábajú z neho zátky.

ZVISLE: 1. Ulapil – urobil súpis. 2. Doska na miesenie – metla na vymetanie pece – udieraj. 3. Chlapčenské meno – zvieratá – zábava. 4. Panovník u východných a južných Slovanov v minulosti – ovinulo – hrou zabával. 5. Západoecké mesto – vókol – časť tela. 6. Začiatočné písmená básnika Jána Turana – vták – slovenský hokejista. 7. Umenie po latinský (ars) – padaním klesal – výplň okien. 8. Suchá tráva – začiatok tajničky – oker po česky. 9. Časť javiska – cudzokrajná popínava rastlina – dve nuly. 10. Upravená plochá strecha budovy (terasa) – ľudská bytosť. Pomôcka: Menej známe výrazy sú v zátvorkách.

A svoj sľub hneď aj plníme. Dokonca aj s prevapením. Kto totiž vylúšti našu krížovku, dozvie sa nielen názov slovenskej rozprávky, ktorá vyšla na kazete a na platni vo vydavateľstve OPUS, ale má nádej, že túto rozprávku pri žrebovaní vyhercov aj získa. Vylúštenie krížovky nám pošlite do 20. decembra 1991. Naša adresa: Slniečko, Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava.

Z poštárovej kapsy

Prečítala som celé Slniečko a zohrialo ma.

MARTA
z Košec

MILÉ SLNIEČKO,

naša trieda Ťa odoberá, lebo sa nám páčiš najlepšie zo všetkých časopisov. Čítame si Ťa na hodine čítania. Páčia sa nám Tvoje povesti, rozprávky aj maľované príbehy.

*Keď slniečko dostaneme,
všetci sa radujeme.
My ho totiž radi máme,
radi z neho čítavame.*

IVANKA POKORNÁ,
Devínska Nová Ves

JURKOV KAMARÁT

Jeden kút zoologickej záhrady bol určený starému slonovi Jumbovi. Ale málokto k nemu chodil. Jumbo mal iba jedného kamaráta, štvrtáka Jurka. Jurko mu vždy doniesol kocku cukru. Jumbo si vložil pochúťku do papule, potom vystrel chobot a vyložil si Jurka na chrbát. Nik to nevidel, lebo do toho kúta ZOO nikto nechodil. Jedného dňa Jurko počul, ako riaditeľ ZOO hovorí strážcovi:

„Jumbo len zavadzia. Je starý, treba ho zastreliť.“

Tu sa Jurko vyrútil:

„Nie, nie! Na Jumbovi sa môžu nosiť deti. Je krotký!“

A hneď aj ukázal, ako ho Jumbo vie vyložiť na chrbát a ako sa s ním prechádza popri plote.

Pri vchode do ZOO stojí teraz tabuľka:

SLON JUMBO

Ráčte sa na ňom povoziť!

Vstupné 1 Kčs

JURAJ ILKA, 4. roč.
Bratislava

**LIST PRE
JOŽKA MRKVIČKU**

*Milý Jožko Mrkvička,
prvé, čo som si
v Slniečku prečítal,
bol Tvoj list.*

*Prečítal som si aj
hádanku a uhádol
som ju.*

Je to Slniečko.

RÓBERT SZEMZÖ, Bratislava

*váš pán.
Jožko Mrkvička
Slniečko nám. SNP 12
Bratislava*

Objednávka: DIEŤATKO SA NARODILO 50 Kčs.

Meno Ks.

Bydlisko s PSČ Ulica

Podpis rodiča

Objednávku pošlite (ak si nechcete poškodiť Slniečko, môžete aj na korešpondenčom lístku) na adresu: Vydavateľstvo Mladé letá, Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava.

Slniečk

Umelecký mesačník pre žiakov 1.–5. ročníka ZŠ.
Vydávajú Mladé letá, š. p.
Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava. Telefón 39 41 67

Šéfredaktor Ondrej Sliacky, grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová, redaktorka Gabriela Szalayová.

Tlačia Polygraficlé závody, š. p., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, objednávky prijíma každá pošta a doručovateľ. Objednávky do zahraničia vybavuje PNS Ústredná expedícia a dovoz tlačie, Námestie slobody 6, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 5 Kčs, ročné predplatné 50 Kčs. Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

Obálku nakreslila Dagmar Hložeková

BCP

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

49 602

Správna odpoveď na prvú otázku našej súťaže (Môže sa Paťo bicyklovať na doma vyrobenom bicykli?) znie: **Nemôže**. Nesprávne odpovede skončili v redakčnom koši. Ale nevešajte hlavu, ešte nie je nič stratené. V ďalších kolách to môžete napraviť. A teraz lepšia správa. Korešpondenčné lístky so správnymi odpoveďami sme dobre pomiešali a tu je desať šťastných výhercov: Martin Kozák, Zvolen; ŠD pri ZŠ, Fándlyho ul., Pezinok; Katka Koprlová, Bratislava; Jozef Bordáč, Krškany; ŠD pri ZŠ SNP, Sučany; Andrea a Marián Kováčovci, Košice; Peter Jančuška, Liptovský Mikuláš; Barbora Vachová, Bratislava; Marína Duvandziová, Selenča, SFRJ.

Darčeky, ktoré dostanú, im venoval Ústav cestného hospodárstva a dopravy v Bratislave.

Jedného decembrového dňa vzal Maťov strýko, horár, oboch chlapcov na obchôdzku do lesa. Počasie bolo nanič. Blatisté, po snehu ani slychu, a to mali byť podľa kalendára o týždeň Vianoce. Chlapci pomáhali ujovi horárovi rozväzať na káricku seno a šrot pre lesné zvieratá, keď vtom začuli úder sekery. Niektorí vytínali vianočnú jedličku. Maťo s Paťom spozorneli.

„Pst,“ priložil ujo horár prst na pery. „To je v lesnej škôlke, poďme sa tam pozrieť. Ale ticho, aby sa vtáčik nevyplašil!“

Prebehli lesom, ako najtichšie vedeli, no keď prišli ku škôlke, nevideli nikoho. Našli len triesky a čerstvý prúček.

„Toho človeka musíme vypátrať,“ rozhorčoval sa Paťo. „Pozrite,“ ukázal na zem, „mal so sebou bicykel a stromček odviezol na riadidlách.“

Potom si pozorne prezrel mužove veľké stopy a dodal: „Bol to dajaký obor, keď má takú veľkú nohu.“

„Omyl,“ nesúhlasil Maťo. „Bol to malý a roztržitý človek, pretože si obul veľké čižmy a nevyšimol si, že má obutú pravú na ľavej.“

Stopy ich viedli až na kraj lesa, ale cyklistu nedobehli.

„A ten roztržitý človek s bicyklom a jedličkou má dnes na svedomí dva priestupky. Pozrite na túto značku,“ povedal ujo horár a ukázal na okrúhlu bielu značku s červeným okrajom: Zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel!

„Tá značka platí predsa len pre autá,“ povedal Paťo.

„Kdeže, aj pre bicykle,“ protirečil Maťo. „Lenže on na tom bicykli nejazdil, on ho viedol vedľa seba,“ poznamenal.

„A ja tvrdím, že spravil dva priestupky,“ rozhodne povedal ujo horár. „Jeden, že vytal jedličku, a druhý dopravný. Doma si to overíme v predpisoch. Kto nemal pravdu, ten narúbe dreva. Platí?“

Kto rúbal drevo u uja horára?

**Odpoveď napíšte na korešpondenčný lístok. Nezabudnite naň nalepiť kupón.
Naša adresa: REDAKCIA SLNIEČKO, NÁM. SNP 12, 815 19 Bratislava.**

Pripravuje MARTA ŠURINOVÁ
Ilustruje PÉTER CPIN

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ**KUPÓN č. 4****VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ**